

Helemaal alleen

Nietes, dacht Pom. Hij is geen fantasie, hij bestaat echt! Ik wil dat hij echt bestaat! Kwaad keek ze naar de deur van haar nieuwe slaapkamer.

De mama's waren zojuist naar beneden gegaan om in het restaurant te klussen. De hele ochtend hadden ze Pom geholpen. Eerst hadden ze haar bed in elkaar gezet.

'Waar wil je het hebben?' vroeg mama Tessa. 'Daarzo?' Ze wees naar de muur naast de deur.

'Nee, daar wil ik mijn boekenkast. Mijn bed moet aan die kant,' zei Pom. Haar stem weerkaatste tegen de kale muren. Net of er twee van mij zijn, dacht ze.

'Maar dan houd je zo weinig loopruimte over,' vond Tessa.

Pom sloeg haar armen over elkaar. 'Nou en? Het is een slaapkamer, geen loopkamer.'

De mama's haalden hun schouders op, liepen naar de gang en kwamen terug met twee lange planken, twee kortere, vier houten pootjes en een lattenbodem. Een kwartiertje later stond het bed op de plek waar Pom het graag wilde.

Samen met mama Bo maakte Pom het op, met haar favoriete beddengoed. Er stonden klavertjesvier op. Die brachten natuurlijk geluk én vier was Poms lievelingsgetal. Want twee moeders en twee kinderen, dat was samen vier.

Samen met Tessa schoof Pom haar nachtkastje naast haar bed. Ze trok het laatje open en pakte er een foto-lijstje uit. Er zat een tekening in van een jongen en een meisje. De jongen had kort zwart haar met een kuif. Het meisje had golvend lang zwart haar. Ze droegen dezelfde

kleren, maar met een andere print op hun buik. Op de buik van het meisje stond een appel. Op het shirt van de jongen stonden een vraag- en uitroep-teken. Deze tekening had Pom al jaren geleden gemaakt. Ze kon nu veel beter tekenen, maar het gevoel dat ze had gehad

toen ze die tekening maakte, was zo speciaal, dat hij in het lijstje mocht blijven zitten. Het was alsof er iemand bij haar was, alsof ze niet alleen was. Het was niet eng, juist heel dichtbij en vertrouwd. Telkens als ze er naar keek, voelde ze het opnieuw.

Pom had natuurlijk geen ogen in haar achterhoofd, maar ze wist dat haar moeders elkaar nu aankeken. Dat ze met hun ogen tegen elkaar zeiden: Dit kan toch niet meer.

‘Pommie...’

Daar had je het al.

‘Je weet toch nog wel waarom we naar deze pannenkoekenboerderij verhuisd zijn?’ vroeg Bo.

‘Om er een panzaboerderij van te maken,’ antwoordde Pom zonder zich om te draaien. Ze zette de stem op van Tessa als ze met leveranciers aan het bellen was, of als ze met koeriers stond te babbelen, of met willekeurige, nieuwsgierige voorbijgangers en zei: ‘Want een pizza én een pannenkoek tegelijk eten, wie wil dat nou niet?’

‘Juist. En we zijn hier om een nieuwe start te maken. Gezellig met ons drietjes.’

Met ons viertjes zul je bedoelen, dacht Pom. Met ons viertjes én zonder Lien. Ze haalde nog een lijstje uit het laatje van haar nachtkastje. Hier zat een foto in, van haar met haar beste vriendin Lien en Mango, Liens rode kater. Ze leunden met hun hoofden tegen elkaar, ze hadden sproeten op hun wangen en alle drie een grote, ronde bril op hun neus. Ja, Mango ook! Die sproeten en die bril waren natuurlijk niet echt, die kwamen van een filter. Lien had de foto gemaakt met haar telefoon. Ze had een app met allemaal verschillende filters. Je kon jezelf konijnenoren geven, bijvoorbeeld, of je kon jezelf heel oud laten lijken. De filter met de sproeten en de bril vond Pom erg grappig. Ze werd er vrolijk van.

Maar vandaag voelde ze zich helemaal niet vrolijk. Ze voelde zich helemaal alleen.

‘Waar wil je je kledingkast?’ vroeg Tessa. ‘Tegen deze muur?’

‘Nee, daar,’ zei Pom.

‘Prima.’ Bo grinnikte. ‘Pommie Eigenwijs!’

En voor Pom het wist, stond de kledingkast precies op de plek waar ze hem hebben wilde.

De mama’s hingen kleerhangers op en legden de schappen voor Poms ondergoed en truien erin.

Pom opende de verhuisdoos met haar kleren. Bovenop lag de donkerblauwe hartjestrui die ze de dag ervoor van Lien had gekregen. Het was een afscheidscadeau.

‘Ik heb er ook een voor mezelf gekocht,’ had Lien verteld. ‘Zullen we hem maandag allebei aan doen?’

Maandag, dat was morgen. De eerste dag van hun hele leven dat ze niet meer bij elkaar in de klas zouden zitten.

‘Kom je even helpen,’ pufte Bo. Ze duwde Poms zitzakstoel de slaapkamer in, maar hij was groot en zwaar en bleef steken achter de deurpost.

‘We moeten hem kantelen,’ zei Tessa. Met z’n drieën lukte het om hem door de deur te krijgen.

‘Waar wil je ’m? Daar?’

‘Liever aan de andere kant.’

‘Ik had het kunnen weten,’ zei Tessa.

De mama’s schoten in de lach.

‘Zo. Nu laten we je even met rust,’ zei Bo, toen ze uitgelachen was. ‘Er is beneden ook nog veel te doen.’

‘En Pommie,’ zei Tessa.

O jee, dacht Pom. Nu komt er weer wat.

‘Je bent nu echt te oud voor een fantasietweelingbroer. De kinderen op je nieuwe school zullen het raar vinden als je-’

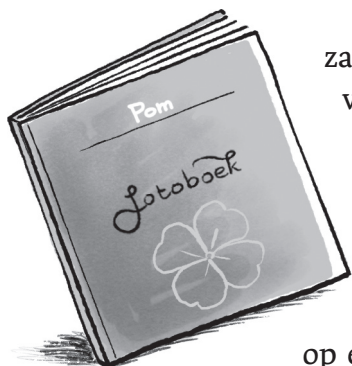
Pom liet haar niet uitpraten. ‘Ten eerste: hij is geen fantasie! En ten tweede: die kinderen op mijn nieuwe school zijn zelf raar!’

De mama’s hadden verdrietig gekeken en haar met rust gelaten.

Nu hoorde Pom hen beneden schuiven met stoelen en tafels. Ze hadden muziek aangezet en zongen vrolijk mee.

Pom was nog steeds boos. Ze begreep het niet. Hoe konden Bo en Tessa nou denken dat ze een fantasiebroer had? Ze had een échte broer, daar was bewijs voor, dat wisten ze toch?

Weer schoof ze het laatje van haar nachtkastje open. Er

zat ook een fotoboek in. Aan het eind van elk jaar koos ze samen met haar ouders twaalf foto's uit om erin te plakken, voor elke maand één.

De mama's waren er al mee begonnen voordat ze geboren was. De allereerste foto leek meer op een briefje. Het was een dun papier-tje en het zat in een envelopje dat op de eerste bladzijde was geplakt. Op het briefje stonden zwart-grijs-witte vlekken. Als je goed keek, zag je in de grootste zwarte vlek een soort mensje liggen. Het had een heel groot hoofd en een klein lijfje. Dat mensje was Pom. Ze zat toen nog in de buik van Tessa. Ze was nog niet af. Er stond nóg een zwarte vlek op de foto. Die was kleiner en daar zaten geen lichtere vlekken in. Vlak voordat de foto gemaakt werd, was dat nog wel zo geweest. Ooit, helemaal in het begin, hadden er twee piepkleine baby's in de buik van Tessa gezeten. Een tweeling. De ene was dus Pom en de andere was haar broer.

Maar niet heus

‘Pom, wat een leuke naam! Maar niet heus.’ Met haar felblauwe ogen leek het meisje dat Marianne heette, dwars door Pom heen te kijken. Ze was lang en dun. De blonde knot op haar hoofd zat net zo glad en strak als het haar van een legopoppetje. ‘Dat kan niet je echte naam zijn,’ zei ze. ‘Het is vast een bijnaam.’

Pom voelde zich klein en kinderachtig in haar hartjes-trui. Ze schuifelde heen en weer voor het digibord.

Meester Jasper, haar nieuwe meester, schudde zijn hoofd. ‘Het is haar echte naam, Marianne.’

‘Het rijmt wel lekker,’ ging Marianne verder. ‘Pom – brom – dom – krom – stom...’

De klas giechelde.

‘Zo kan-ie wel weer, Marianne,’ zei meester Jasper streng.

‘Pom betekent appel in het Frans,’ zei Pom zacht.

Niemand hoorde het, behalve meester Jasper. Hij herhaalde wat Pom zei. ‘Wat leuk dat je dit vertelt. Ik denk niet dat veel kinderen dat wisten. Daarom heb ik een spel bedacht waarmee wij niet alleen jou, maar iedereen elkaar ook wat beter leert kennen.’

Alle kinderen kregen een blaadje. Daarop moesten ze drie dingen over zichzelf schrijven.

‘Maar dat is privé!’ riep Marianne.

‘Er zijn vast wel twee privé-dingetjes die je met ons wilt

delen,' lachte de meester. 'En het derde mag je verzinnen. Straks gaan we met de klas raden welke twee dingen waar zijn, en wat je zelf bedacht hebt.'

Pom kreeg een plekje naast een jongen die Abdelkader heette.

'Zeg maar Appie,' zei hij.

Hij had aardige ogen, vond Pom. Ze keken niet dwars door haar heen, maar stopten netjes op tijd.

'Wat ga jij opschrijven?' vroeg Appie. 'Ik weet niks. Ik heb geen fantasie.'

Ik wel, dacht Pom. Ik heb te veel fantasie, vinden de mama's. 'Echt niet?' vroeg ze.

Appie schudde zijn hoofd.

'Dan kun je dat opschrijven,' zei ze. 'Als waarheid.'

Na het schrijven gingen ze in een kring zitten.

'Wie wil beginnen?' vroeg meester Jasper.

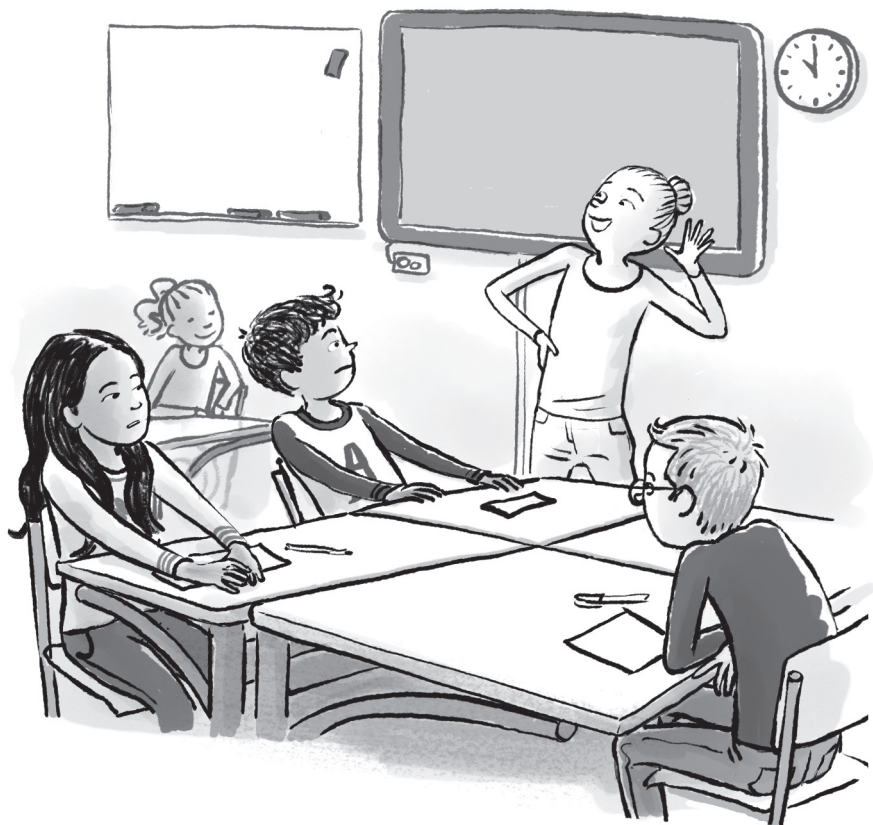
Niemand stak zijn vinger op.

'Maar iemand moet het doen,' zei Marianne bazig.

'Dat klopt,' zei meester Jasper. 'Zou jij het aandurven? Jij durft volgens mij alles!'

'Maar, maar...' sputterde Marianne. Het was nep sputteren, dat had Pom wel door. Ze zag het aan Mariannes neus, die ijdel de lucht in stak en aan het overdreven geknipper met haar ogen.

Marianne duwde een onzichtbare blonde lok achter haar oren. 'Goed dan.' Ze schraapte haar keel, hield haar briefje vlak voor haar ogen, alsof ze een bril nodig had en ratelde: 'Ik ben tien jaar, ik heb vier broers en een broertje en ik spaar zebra's.'

‘Wat goed!’ riepen alle meiden.

‘Ja, echt heel goed,’ zeiden alle jongens, behalve Appie. Hij mocht zeggen welke van de drie dingen Marianne had verzonnen. Hij hoefde er geen seconde over na te denken. ‘Dat ze zebra’s spaart, meester.’

‘Is het waar dat je géén zebra’s spaart, Marianne?’ vroeg de meester.

Marianne knikte. Met tegenzin. ‘Ik spaar eenhoorns,’ bekende ze.

Pom was als tiende. ‘Ik houd niet van lezen,’ zei ze. ‘Ik

heb een tweelingbroer. En mijn beste vriendin heet Lien.’

‘Maar die is supermakkelijk!’ riep Marianne.

Niemand zei iets.

‘Hoezo?’ vroeg meester Jasper.

‘Als ze een tweelingbroer zou hebben, zou die vandaag toch ook bij ons op school zijn gekomen? Dus dat is gelogen.’

‘Nietes,’ zei Pom, feller dan de bedoeling was. ‘Dat ik niet van lezen houd, had ik verzonnen. Ik vind lezen leuk. *Karlsson van het dak* is mijn lievelingsboek. Iedereen denkt dat Karlsson niet echt bestaat. Alleen Erik weet dat het wel zo is. En zo is het ook met mijn broer. Die bestaat heus wel echt.’

‘Maar hoe heet hij dan?’ wilde Marianne weten. ‘En waar is hij nu? Hij moet toch ook gewoon naar school?’

‘Mijn broer...’ Pom schraapte haar keel. Ze werd zo langzamerhand een beetje knots van Maar-ianne, zoals ze haar in gedachten noemde. Op haar oude school zou ze dat flauwe ge-maar de hele tijd heus niet gepikt hebben. En Lien al helemaal niet!

Het was net of Marianne de hele klas in haar macht had. Alsof iedereen alles wat ze zei geweldig vond. Als Marianne zou zeggen dat één plus één drie was, zouden ze het allemaal geloven, dacht Pom.

‘Mijn broer zit... op een ander soort school. En hij heet, hij heet... Tom!’

Ze voelde de ogen van Marianne branden. Ze staken dwars door haar huid in haar hart.

‘Maar wat bedoel je dan precies met “een ander soort school”?’ vroeg Marianne langzaam. ‘Is dat soms... een